

UZASADNIENIE

P. L. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 8 września 2018 r. w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.) posiadał:

- substancję psychotropową w postaci amfetaminy umieszczoną w wykazie substancji psychotropowych z grupy II-P, stanowiącym załącznik nr 1 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), o łącznej wadze netto 0,16 gram

- substancję psychotropową w postaci 4-C. umieszczoną w wykazie substancji psychotropowych z grupy I-P, stanowiącym załącznik nr 1 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), o łącznej wadze netto 1,37 gram

- substancję psychotropową w postaci mefedronu, wymienioną w wykazie substancji psychotropowych z grupy I-P, stanowiącym załącznik nr 1 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), o łącznej wadze netto 2,67 gram

tj. o przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.)

II. w dniu 6 września 2018 r. w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany - ziela konopi innych niż włókniste, wymienionego w wykazie środków odurzających z grupy I-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 2 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), o masie 9 gramów, za kwotę 140 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.)

III. w dokładnie nieustalonym dniu, w okresie od 1 lipca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany - ziela konopi innych niż włókniste, wymienionego w wykazie środków odurzających z grupy I-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 2 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), o masie 15 gramów, za kwotę 225 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.)

IV. w dokładnie nieustalonym dniu, w okresie od 1 czerwca 2018 roku do 31 czerwca 2018 roku w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany - ziela konopi innych niż włókniste, wymienionego w wykazie środków odurzających z grupy I-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 2 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), w ilości nie mniejszej niż 30 gramów, za kwotę nie mniejszą niż 450 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.)

V. w dokładnie nieustalonym dniu, w okresie od 1 kwietnia 2018 roku do 31 kwietnia 2018 roku w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. 2018.1030 ze zm.), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany - ziela konopi innych niż włókniste, wymienionego w wykazie środków odurzających z grupy I-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 2 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), w ilości nie mniejszej niż 10 gramów, za kwotę nie mniejszą niż 150 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.)

VI. w dokładnie nieustalonym dniu, w okresie od 1 stycznia 2018 roku do 31 marca 2018 roku w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. 2018.1030 ze zm.), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany - ziela konopi innych niż włókniste, wymienionego w wykazie środków odurzających z grupy I-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 2 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), w ilości nie większej niż 15 gramów, za kwotę nie większą niż 225 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.)

VII. w dokładnie nieustalonym dniu, w okresie od 1 września 2017 roku do 31 grudnia 2017 roku w R., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. 2018.1030 ze zm.), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił odpłatnie A. Z. środka odurzającego w postaci marihuany - ziela konopi innych niż włókniste, wymienionego w wykazie środków odurzających z grupy I-N oraz IV-N stanowiącym załącznik nr 2 do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. (Dz.U. Z 2018 r. poz. 1591), w ilości nie mniejszej niż 15 gramów, za kwotę nie mniejszą niż 225 zł

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.)

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2019 roku, w sprawie o sygn. akt II K 477/18, Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej:

1. oskarżonego P. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z tymi tylko zmianami w opisie i kwalifikacji prawnej czynu z pkt. IV aktu oskarżenia, że oskarżony działał z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, dwukrotnie udzielił marihuany w ilości nie mniejszej niż 27 gram za kwotę nie mniejszą niż 405 złotych i czyn ten wyczerpuje dyspozycję art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k., a czyn z pkt. V aktu oskarżenia został popełniony w okresie od 1 kwietnia 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku i za to:

- za czyn z pkt. I aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.) na podstawie art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.) w zw. z art. 37a kk. skazał oskarżonego na karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych,

- za czyny z pkt. II-VII aktu oskarżenia wyczerpujące dyspozycję art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.) i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.) w zw. z art.12 kk. uznając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018.1030 ze zm.) w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał oskarżonego na

karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 roku i 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin miesięcznie i na podstawie art.63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonemu P. L. na poczet kary pozbawienia wolności okres pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 września 2018 roku godz. 10.55 do dnia 1 lutego 2019 roku godz.10.40,

2. na podstawie art. 45 § 1 k.k. zasądził od P. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1370 złotych tytułem przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstw opisanych od pkt. II do pkt. VII aktu oskarżenia,

8. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, ujawnionych w wykazach dowodów rzeczowych Drz. nr 585-589, 591-593, (...) i zarządził ich zniszczenie,

9. na podstawie art. 230 § 2 k.k. nakazał zwrócić oskarżonemu P. L. dowody rzeczowe ujawnione w wykazie dowodów rzeczowych Drz. nr 594/18,

10. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego P. L. na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów sądowych kwotę 1523,14 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego P. L., który zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1) na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za zarzucany mu czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia, poprzez:

a) przyznanie nadmiernej wagi jako okoliczności obciążającej uprzedniej karalności oskarżonego, podczas gdy jego uprzednia karalność dotyczyła przestępstw z art. 178a § 1 k.k., art. 244 k.k. i art. 180a k.k., które nie pozostają w związku z zarzuconym oskarżonemu czynem;

b) uznanie za okoliczność obciążającą posiadanie przez oskarżonego trzech różnych substancji zabronionych i niewzięcie pod uwagę faktu, że amfetamina będąca najbardziej szkodliwą z trzech posiadanych przez oskarżonego substancji zabronionych, oskarżony posiadał w zdecydowanie najmniejszej ilości w porównaniu do dwóch znacznie mniej szkodliwych substancji zabronionych;

c) przyznanie niedostatecznej wagi okolicznościom łagodzącym w postaci niewielkiej ilości posiadanych przez oskarżonego środków odurzających i przyznania się do popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu;

2) na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na:

a) nieuzasadnionej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. L., konsekwentnie nieprzyznającego się do zarzucanych mu w punktach II – VII aktu oskarżenia czynów, wyjaśniającego zarówno w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, iż nigdy nie udzielił odpłatnie środka odurzającego w postaci marihuany oskarżonemu A. Z.;

b) niepełnej i niewłaściwej ocenie wyjaśnień oskarżonego A. Z. i zeznań świadka N. D., których wyjaśnienia i zeznania pozostają w całkowitej opozycji do wyjaśnień oskarżonego P. L.;

c) niewłaściwej i powierzchownej ocenie wyjaśnień oskarżonego A. Z. i zeznań świadka N. D. oraz wyjaśnień oskarżonego M. K. w zakresie sprzedaży przez oskarżonego P. L. substancji zabronionych w postaci marihuany,

co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mającym wpływ na jego treść, a polegający na błędnym ustaleniu sprawstwa oskarżonego P. L. co do czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu P. L. za zarzucany mu w punkcie I aktu oskarżenia czyn kary grzywny w łagodniejszym wymiarze oraz uniewinnienie oskarżonego P. L. od zarzucanych mu w punktach II – VII aktu oskarżenia czynów.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. L. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i logicznie niesprzeczny uzasadnił w oparciu o jakie dowody uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanych mu przestępstw oraz dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, a w szczególności należycie uzasadnił, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. L. nieprzyznającego się do popełnienia czynów przestępczych zarzucanych mu w punktach II – VII aktu oskarżenia.

Argumenty podniesione we wniesionej apelacji stanowią w istocie polemikę z rozstrzygnięciem sądu meriti oraz dokonaną przez ten sąd oceną dowodów, która znajduje ochronę w treści art. 7 k.p.k.

Właściwie wszystkie zarzuty wniesionej apelacji, dotyczące tak obrazy przepisów postępowania, która miała mieć wpływ na treść wyroku w postaci naruszenia naczelnej zasady postępowania karnego – wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, jak i rzekomego błędu w ustaleniach faktycznych mają polemiczny charakter.

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, iż to sąd pierwszej instancji jest organem właściwym do rozstrzygania sprawy i do oceny dowodów. Zgodnie z art. 7 k.p.k. kształtuje on swoje przekonanie dotyczące przebiegu zdarzenia na zasadzie swobodnej oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Co przy tym ważne – ocena swobodna nie jest równoznaczna z oceną dowolną, jako że musi ona zostać przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Co więcej – przeprowadzając ocenę materiału dowodowego sąd jest z urzędu zobowiązany do tego, aby badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.).

Tymczasem ani oskarżony, ani jego obrońca – prowadząc polemikę z ustaleniami i wnioskami sądu pierwszej instancji – nie muszą kierować się powyższą zasadą obiektywizmu. Mogą bowiem całkowicie pomijać, bagatelizować, czy też spychać na dalszy plan te dowody, które są niewygodne z punktu widzenia realizacji linii obrony oraz równocześnie podkreślać i nadawać szczególne znaczenie tym, które są z tego punktu widzenia wygodne, mogą również w odmienny od sądu sposób interpretować różne okoliczności, nadawać im inne znaczenia. I taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie – w argumentacji podniesionej w treści wniesionego środka zaskarżenia obrońca oskarżonego przedstawił bowiem swój własny i całkowicie odmienny punkt widzenia na dokonaną przez sąd pierwszej instancji ocenę przeprowadzonych dowodów, forsując pogląd, iż oskarżony w istocie popełnił tylko czyn zarzucony mu w punkcie I aktu oskarżenia – do którego popełnienia z resztą P. L. się przyznał, sprawstwo czynów zarzuconych mu w punktach II – VII aktu oskarżenia zostało mu jednakże – w ocenie obrońcy – niesłusznie przypisane.

Wbrew zarzutom podniesionym we wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. L. apelacji stwierdzić należy, że Sąd meriti dokonał wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która znalazła odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd rejonowy w pisemnych motywach zapadłego rozstrzygnięcia przedstawił swój tok rozumowania, który w sposób przekonujący oraz zgodny z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego uzasadnił, co zdaniem sądu okręgowego pozostaje pod pełną ochroną statuowanej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów.

Wskazać należy, iż jakkolwiek prawdą jest, że materiał dowodowy w sprawie, na podstawie którego sąd meriti ustalił sprawstwo oskarżonego P. L. w zakresie przypisanych mu czynów przestępczych, w dużej mierze sprowadzał się do wyjaśnień oskarżonych A. Z. i M. K. to okoliczność ta, wbrew twierdzeniom autora wniesionej apelacji, nie daje

żadnych podstaw do podzielenia stanowiska, że orzekający w sprawie sąd pierwszej instancji naruszył wyrażoną w art. 7 k.p.k. zasadę swobodnej oceny dowodów.

Sąd rejonowy, dając wiarę wyjaśnieniom oskarżonych A. Z. i M. K., dowody te poddał dokładnej, wszechstronnej i krytycznej analizie, bez jakiegokolwiek naruszenia przepisów procedury karnej, w tym art. 7 k.p.k. Sąd pierwszej instancji zwrócił przy tym uwagę na szereg okoliczności umożliwiających tak istotną w niniejszej sprawie ocenę wiarygodności w/wym. zeznań. Relacja zwłaszcza A. Z. jest kompletna, pozwalająca na odtworzenie przebiegu zdarzeń, spójna i logiczna. Sąd meriti omówił motywację współoskarżonego i logiczność jego przekazu, wskazując jednocześnie, iż jego relacja jest zgodna z wyjaśnieniami M. K. i N. D., występującej w niniejszej sprawie w charakterze świadka.

Powyższe rozważania, ujęte przez sąd rejonowy w pisemnych motywach zapadłego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia, zasługują na pełną aprobatę sądu odwoławczego, który jednocześnie zauważa wielokrotnie wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, zgodnie z którym faktem jest, że „dowód z „pomówienia” współoskarżonego jest dowodem niejako szczególnym, dowodem, którego przeprowadzenie wymaga ponadprzeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzeniu i ocenie, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 października 1999 roku, sygn. akt II KKN 506/97, opubl. LEX nr 39428). Jednocześnie wskazać należy, iż w ocenie sądu okręgowego, osąd wiarygodności wyjaśnien A. Z. dokonany przez sąd pierwszej instancji jest zgodny z prezentowanym przez Sąd Najwyższy stanowiskiem i to również w powiązaniu z innymi materiałami zgromadzonymi w toku całego postępowania, w tym zeznaniami wskazanymi powyżej: współoskarżonego M. K. i świadka N. D.. Ponadto, w kontekście powyższego, nie może umknąć uwadze, iż nie stanowi naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów danie wiary zeznaniom jednych świadków, a odmówienie wiarygodności innym, a także danie wiary wyjaśnieniom jednych oskarżonych, a uznanie za niewiarygodne wyjaśnień innych, po przeprowadzeniu analizy i dokonaniu niezbędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu. Sąd nie podlega żadnym regułom nakazującym ustalenie stanu faktycznego na podstawie zeznań określonej ilości świadków, którym przyznał walor wiarygodności. Co za tym idzie, sąd ma prawo oprzeć swój wyrok na zeznaniach tylko jednego świadka, które uznał za rzetelne, miarodajne i prawdziwe, pod warunkiem jednakże, iż przekonanie sądu o sprawstwie i winie oskarżonego zostanie w sposób dostateczny umotywowane (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 czerwca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II AKa 244/13, opubl. L.).

Ponadto wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kontrola dowodu z „pomówienia” współoskarżonego, podobnie jak kontrola w zasadzie każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu szeregu okoliczności takich jak: „(1) czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego, (2) czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części, (3) czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, czy też po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi, (4) czy pochodzą od osoby bezstronnej, czy też zainteresowanej obciążeniem pomówionego, 5) czy są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, czy też zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające bądź inne niekonsekwencje, (6) czy pochodzą od osoby nieposzlakowanej czy też przestępcy, zwłaszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego, (7) czy udzielający informacji sam siebie również obciąża, czy też tylko przerzuca odpowiedzialność na inną osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnością” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07 października 1998 roku, sygn. akt II AKa 187/98, opubl. KZS 1998/11/37). Przeprowadzona przez sąd odwoławczy analiza uzasadnienia sporządzonego przez sąd pierwszej instancji, prowadzi do wniosku, iż sąd ten, oceniając wyjaśnienia A. Z. i M. K., rozważył wszystkie wskazywane w orzecznictwie okoliczności, których zbadanie doprowadziło sąd rejonowy do przekonania o wiarygodności tego dowodu. Tym samym przeświadczenie sądu o sprawstwie i winie oskarżonego P. L. odnośnie przypisanych mu czynów przestępczych było zatem w niniejszej sprawie w pełni uzasadnione i zostało w sposób dostateczny umotywowane, znajdując odzwierciedlenie w pisemnych motywach zapadłego rozstrzygnięcia.

Przede wszystkim wskazać bowiem należy, iż rację ma sąd rejonowy wskazując, iż relacja A. Z. jest logiczna i spójna, koresponduje z relacją M. K., a nadto również zeznaniami N. D.. Żadna z wymienionych osób nie miała przy

tym jakiegokolwiek powodu, by bezpodstawnie oskarżać P. L. o czyny, których ten by nie popełnił – wskazywanie tego oskarżonego nie było ani dla współoskarżonych, ani dla świadka opłacalne z jakiegokolwiek (zwłaszcza procesowego) punktu widzenia. Warto przy tym podkreślić, iż A. Z. wyjaśniając w niniejszej sprawie dokonał obszernej samodenuncjacji, wskazując na szereg czynów przestępczych, o których wiedzę organa ścigania powzięły dopiero po wysłuchaniu tego oskarżonego. Taka postawa procesowa A. Z. dodatkowo pozwala na uznanie jego depozycji za w całości wiarygodne. Fakt, iż oskarżony P. L. nie przyznaje się do większości postawionych mu zarzutów uznać należy zatem li tylko za przyjętą linię obrony. Oskarżony – owszem – przyznał się do posiadania substancji zabezpieczonych przez Policję w jego mieszkaniu (a zatem do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia), ale w świetle okoliczności niniejszej sprawy – owo przyznanie się ma drugorzędne znaczenie, skoro doszło do niego już po ujawnieniu tych substancji przez funkcjonariuszy. Sam fakt, że oskarżony przyznał się do jednego czynu, a do pozostałych nie – nie świadczy o tym, że pozostałych czynów nie popełnił, a jest jedynie przejawem przyjętej linii obrony – P. L. miał bowiem świadomość, że odpowiedzialności za pierwszy czyn z aktu oskarżenia nie uniknie, dlatego wołał się do jego popełnienia przyznać, licząc na to, że jednocześnie uniknie poniesienia odpowiedzialności za pozostałe sześć czynów – w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie było to jednakże możliwe.

Na gruncie powyższego nie ma zatem racji skarżący zarzucając wyrokowi sądu pierwszej instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, będący konsekwencją błędnie dokonanej oceny dowodów w niniejszej sprawie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 1975 roku, wielokrotnie następnie cytowanym w późniejszych orzeczeniach, „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych” (sygn. akt II KR 355/75, opubl. OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12). Ponadto zwrócić uwagę należy na wyrażony w judykaturze oraz w doktrynie pogląd, zgodnie z którym „ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana dopiero wtedy, gdy w procedurze dochodzenia do nich sąd orzekający uchybił dyrektywom z art. 7 k.p.k., to jest pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne, bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno – odwoławczej” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 06 czerwca 2013 roku, sygn. akt II AKa 159/13, opubl. na stronie internetowej orzeczenia.ms.gov.pl). Jak wyżej wskazano, sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie uchybienia zasadzie wyrażonej w art. 7 k.p.k., a co za tym idzie nie stwierdzono również popełnienia przez sąd pierwszej instancji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Argumenty skarżącego podniesione we wniesionej apelacji, dotyczące zarzutu naruszenia tak zasady swobodnej oceny dowodów, jak i błędu w ustaleniach faktycznych, nie odnosiły się do okoliczności pominiętych lub niedostrzeżonych przez sąd rejonowy, a jedynie sprowadzały się do polemiki z ustaleniami sądu meriti i dokonaną przez ten sąd analizą i oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. O popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych przez sąd meriti w tym zakresie nie może być zatem w niniejszej sprawie mowy.

Mając powyższe na uwadze, w realiach niniejszej sprawy uznać należało, iż przyjęcie przez sąd rejonowy zawinionego sprawstwa oskarżonego P. L. odnośnie przypisanych mu czynów przestępczych było w pełni uzasadnione.

Kwalifikacja prawna czynów przestępczych przypisanych oskarżonemu P. L. także odpowiada prawu.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybień, które skutkować musiałyby uniewinnieniem oskarżonego P. L. od popełnienia zarzucanych mu w punktach II – VII aktu oskarżenia czynów

przestępczych, czego domagał się jego obrońcy we wniesionym środku odwoławczym albo koniecznością uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Nie stwierdzono także tego rodzaju uchybień, które prowadzić musiałyby do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary, zwłaszcza za czyn zarzucony mu w punkcie I aktu oskarżenia. Orzeczenie o karach wymierzonych oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa zawarte w zaskarżonym wyroku bowiem, w ocenie sądu odwoławczego, również jest prawidłowe i nie ma powodu do jego korekty. Wymierzone oskarżonemu P. L. kary nie noszą znamion kar rażąco niewspółmiernie surowych w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Uwzględniają one bowiem – wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego P. L. – zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. W szczególności sąd meriti miał bowiem na względzie zarówno fakt przyznania się przez P. L. do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, jak i niewielką ilość zabezpieczonych substancji, miał też na względzie znaczną społeczną szkodliwość wszystkich popełnionych czynów, fakt posiadania aż trzech różnych substancji psychoaktywnych, których posiadanie jest zabronione, a także wcześniejszą karalność oskarżonego. Nie ma przy tym racji obrońca oskarżonego P. L., iż oskarżony karany był za zupełnie inne przestępstwa niż aktualnie zarzucane, w związku z czym nie powinno mieć to obciążającego wpływu na obecnie stosowaną reakcję karnoprawną na popełnione przestępstwa – uprzednia karalność oskarżonego oznacza bowiem, że P. L. generalnie lekceważy obowiązujący porządek prawny, naruszając różne dobra chronione prawem, a co za tym idzie powinien być surowiej ukarany, by wyrzucić na nim poczucie, że takie zachowanie jest nie tylko nieakceptowane, ale również nieopłacalne z jego punktu widzenia.

Sąd odwoławczy nie znalazł zatem podstaw do uwzględnienia apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. L. i dlatego na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy jako odpowiadający prawu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Łodzi, mając na względzie sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, zwłaszcza zaś fakt, iż ma on do uiszczenia grzywnę i koszty postępowania za postępowanie pierwszoinstancyjne, zwolnił oskarżonego P. L. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.